

Chương 325: Ăn Tối Đêm Lễ Hội Temple Cùng Harriet Và Ellen

(Số từ: 3027)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:19 PM 04/05/2023

Ellen đã thay lại bộ quần áo huấn luyện của mình.

Ellen đã rất tức giận.

Bản thân tình huống đã không thể chịu nổi, khiến cô càng cáu kỉnh hơn.

Trên hết, cô ấy không thể cho Reinhardt thấy điều cô ấy muốn, và thật tức giận khi anh thấy tình huống này thật buồn cười.

Cô ấy đã hứa sẽ cho anh ấy xem chiếc váy của mình, nhưng cuối cùng, Ellen không thể tự mình mặc nó và tức giận vì sự kém cỏi của mình. Reinhardt thấy điều đó thật thú vị.

Tuy nhiên, Ellen có một chút tò mò.

Reinhardt đã đáp lại tuyên bố của cô ấy về việc không thể mặc chiếc váy một mình bằng câu: “Anh hiểu rồi,” thay vì hỏi tại sao.

Cứ như thể anh ấy đã có kinh nghiệm tự mặc váy vậy.

Tất nhiên, điều đó không thể là sự thật.

Dù sao, có vẻ như Reinhardt hiểu rằng Ellen không thể cho anh ấy thấy khía cạnh đó của mình và điều đó không thể tránh được.

Hai người lúc này đang ở trong phòng ăn.

Đã lâu rồi họ không ăn khuya cùng nhau, vì cả hai đều bận rộn trong lễ hội.

"Em muốn ăn gì?"

Vì vậy, Reinhardt quyết định họ nên ăn gì đó và đưa Ellen đến phòng ăn.

"Thịt bò hầm."

Vẫn còn câu kính, Ellen gọi một món mất nhiều thời gian để chuẩn bị và rất phức tạp.

"Được rồi."

Tuy nhiên, Reinhardt đã đồng ý thực hiện mà không có bất kỳ phản nản nào. Ellen hơi ngạc nhiên khi anh không cầu nhàu về sự lựa chọn của cô.

Cô lặng lẽ quan sát Reinhardt khi anh bước vào bếp và bắt đầu chuẩn bị một thứ gì đó.

Ellen muốn cho anh thấy, nhưng cuối cùng, cô không thể.

Nhưng điều đó có thực sự quan trọng?

*Chặt, chặt, chặt, chặt.

Khi nhìn Reinhardt bắt đầu cắt nguyên liệu, Ellen mỉm cười. Cô cứ nhìn anh nấu ăn.

*Sighhhhh.

Ngay sau đó, cô nghe thấy âm thanh từ hành lang và quay đầu lại.

-Ồ, Ellen?

Harriet trông rất mệt mỏi đang đi dọc hành lang khi ánh mắt họ gặp nhau. Có phải cô ấy đã làm việc muộn trong phòng thí nghiệm nghiên cứu phép thuật?

Harriet từ từ tiến đến chỗ Ellen đang ngồi trong phòng ăn.

"Sao còn chưa ngủ, cái gì..."

Cô ấy cố gắng tiếp tục câu nói của mình, nhưng rồi Harriet nhìn vào bếp và mở to mắt ngạc nhiên.

"Reinhardt?"

Sự ngạc nhiên của cô chỉ kéo dài trong giây lát.

Ellen có thể thấy sự giận dữ dâng lên trong mắt Harriet.

"Này!"

-Ờ, hả?

Harriet bước vào bếp và hét lên chói tai.

-Hôm nay anh đã ở đâu vậy?

-Ờ... Ờ? Cái gì? Tại sao đột nhiên?

-Sao anh không nói cho em biết anh đi đâu? Tại sao anh không đến xem cuộc thi?

-Uh... Ah, được rồi. Điều đó... em biết đấy...?

-Cái gì? Nhanh lên và nói cho em biết!

-Có... một tình huống...

-Tình huống gì? Tên khốn!

-Oh, ah! Ah! Tại sao em đánh anh? Tại sao em lại đánh anh khi anh đang cầm một con dao? Huh? Anh đang cầm một con dao... Ack!

-Anh! Đồ tồi! Đồ tồi tệ! Ah!

Ellen nhìn khuôn mặt Harriet đỏ bừng vì tức giận, đánh vào lưng Reinhardt. Ellen ngây người nhìn cảnh tượng đó, cảm thấy rằng lẽ ra đó phải là sự tức giận của chính mình.

Thay vào đó, khuôn mặt của Harriet đỏ bừng khi cô tức giận trút giận.

"Đây thực sự là cách em nên sử dụng sức mạnh của mình sao?! Sức mạnh! Huh? Gần đây em cứ đánh anh! Em có muốn anh cho em thấy sức mạnh của mình không?"

"Uh... Anh không nên biết ơn vì em chỉ sử dụng [sức mạnh thể chất] thôi sao? Nếu em sử dụng khả năng đặc biệt của mình thì sao? Anh có muốn thử không?"

"Không, không... Không phải đâu..."

"Vậy thì! Im lặng chịu đi! Em đánh anh không đau đâu!"

"Làm sao sẽ không đau nếu em cứ đánh anh chứ?!"

Harriet đã rất tức giận.

Có lẽ Harriet nên mong Reinhardt đừng đến. Ellen nghĩ như vậy, nhưng Harriet thực sự tức giận, tức giận đập Reinhardt.

Nó thật lạ.

Ở một mức độ nào đó, Ellen cảm thấy mình đã hiểu tại sao Harriet lại tức giận như vậy.

Harriet yêu quý Reinhardt bao nhiêu thì chắc hẳn cô ấy cũng lo lắng cho cô bấy nhiêu.

Đó là lý do tại sao Harriet không chúc mừng Ellen đoạt giải Miss Temple mà thay vào đó, cô an ủi bằng một cái ôm.

Ellen thực sự không thể tức giận được.

Harriet đã nổi giận thay cho Ellen.

Thật thú vị.

Ngoài ra, Ellen rất biết ơn.

Và cô cảm thấy tiếc.

Rất rất xin lỗi.

Ellen bật cười.

Trong khi cười.

Cô không biết tại sao nước mắt lại tuôn rơi, nhưng cô lặng lẽ lau chúng đi khi cười.

"Vì vậy, anh sẽ cố gắng ăn tươi nuốt sống em khi chúng ta gần hơn một chút? Đó là lý do tại sao anh nấu món đó?"

"Tất nhiên rồi."

Tại một thời điểm nào đó, họ đã quây quần bên một nồi thịt bò hầm đã hoàn thành. Harriet đã tham gia cùng họ bằng cách nào đó, nhưng Ellen không cảm thấy khó chịu.

"Bên ngoài tuyết rơi."

Harriet nhìn ra cửa sổ phòng ăn và nhận xét. Cả hai người họ vừa mới từ tuyết về, nhưng dường như Harriet đã ẩn nấu trong phòng thí nghiệm nghiên cứu phép thuật.

"Chúng ta ăn trên sân thượng nhé?"

Harriet dường như tưởng tượng ra một khung cảnh đẹp như tranh vẽ khi vừa ăn món hầm nóng hổi vừa ngắm phong cảnh tuyết rơi.

Harriet de Saint-Owan có sở thích lãng mạn tinh tế.

"Tại sao lại không nhỉ?"

Không cảm thấy có lý do gì để phản đối, cả hai đi ra ngoài hiên ăn uống, đặt nồi hầm lên bàn ở đó.

Gió đêm lành lạnh nhưng không lạnh đến khó chịu. Ba người ngồi ở cái bàn trên sân thượng, mỗi người bưng một bát canh, chậm rãi ăn.

Đó không phải là một trận bão tuyết, mà là một trận tuyết rơi nhẹ.

Tuyết đã rơi khá lâu và một lượng khá lớn đã chất thành đồng.

"Em nhớ làm người tuyết."

Harriet nói, khẽ mỉm cười như đang hồi tưởng lại khoảng thời gian đó.

"Đó không phải là người tuyệt, đó là một người khổng lồ tuyệt."

"Dù sao thì anh cũng là Đồ ngốc."

Ellen đã làm một người tuyệt, và Harriet đã làm một người tuyệt khổng lồ.

Họ đã trở lại Lâu đài Epinex và biết rằng nó bị ma ám. Đột nhiên, khuôn mặt của Harriet thay đổi khi cô nhìn tới nhìn lui giữa Reinhardt và Ellen.

"Nhưng cả hai biết điều gì buồn cười không?"

"Không? Anh không biết."

"Anh có cần phản bác em vậy không? Thật sự là khó chịu!"

"Sao dạo này em nóng tính thế? Đó là bệnh đấy biết không?"

Sự trêu chọc của Reinhardt khiến mặt Harriet đỏ bừng.

"Anh có thực sự phải chọc ghẹo ai đó ít nhất một lần một ngày không? Tại sao anh lại như thế này?"

"Về mặt kỹ thuật mà nói, đó là em. Chỉ có em mới khiến anh trêu chọc như thế này. Em là người duy nhất anh không thể thiếu."

"Đừng dùng cụm từ đó như thế! Thật khó chịu!"

Môi Harriet run run. Nhìn vẻ mặt tự mãn của Reinhardt khi anh ta hành hạ Harriet là không thể chịu nổi, ngay cả đối với một người quan sát. Đôi khi, mặc dù nó không hướng vào họ, nhưng những người xem sẽ nắm chặt tay trong sự tức giận.

"Vậy, phần buồn cười là gì?"

"Em không biết! Anh làm em bực quá nên quên mất rồi!"

Làu bàu, Harriet múc một thìa nước hầm và ăn.

"!!!"

Tất nhiên, cô ấy đã không để cho món hầm nóng hồi nguội đi đúng cách, và cô ấy mở to mắt khi khua tay và dậm chân, không thể nhở ra.

"Nhở ra đi! Làm gì vậy?"

"!!"

Reinhardt khinh thường nhìn cô, Harriet giãy giụa một hồi, cuối cùng nuốt xuống món hầm, không thể nhở ra vì danh dự của mình.

"Miệng em bị bỏng..."

Miệng há ra và thở hổn hển, Harriet trông thật khổ sở.

"Nhất định là nóng, thử ăn cái gì lạnh đi."

"Anh bị sao vậy? Anh lấy nước cho em à?... Đợi đã, anh đang làm gì vậy...?"

"Đồ lạnh."

Mặt Harriet tái nhợt khi cô nhìn Reinhardt, người đã hứa với cô thứ gì đó lạnh giá, đang nhặt một nắm tuyết từ lan can sân thượng.

"Anh không... anh sẽ không... không thể nào...?"

Harriet biết Reinhardt đang có ý định gì đó điên rồ, nhưng trong một khoảnh khắc, cô không phản ứng gì vì nghĩ rằng anh sẽ không đi xa đến thế với cô.

Nhưng không thể phủ nhận Reinhardt là một kẻ điên sẽ theo đuổi đến cùng.

*Smack!

"Yikes!"

Khi một quả cầu tuyết nhét thẳng vào miệng, Harriet hét lên kinh ngạc.

"Lạnh rồi chứ?"

"Anh... anh... anh... anh vừa... làm cái gì với em vậy?"

Trong một khoảnh khắc, Harriet quá sốc để nổi giận.

Tất nhiên, điều đó không kéo dài lâu.

Với đôi bàn tay run rẩy, cô ấy lau tuyết khỏi miệng và với lấy Reinhardt, mặt đỏ bừng vì giận dữ.

"Anh sắp chết!"

*Smack!

"Ugh!"

*Wham!

Một đường ma thuật màu xanh lam xuất hiện trên cánh tay của Harriet, và Reinhardt, bị trúng sóng xung kích, bị văng khỏi sân thượng và rơi xuống đất.

"Anh nhất định là điên rồi!"

"Không được, nếu trời nóng, em phải thêm thứ gì đó lạnh. Đúng không?"

Reinhardt, người đã bị ném xuống tầng một và sau đó leo trở lại bằng cách bám vào lan can sân thượng, lại ngồi xuống.

Bất chấp sự bực bội của mình, Harriet phải tuyết khỏi quần áo của Reinhardt.

"Dù sao nóng thì nhổ đi, sao lại phải ép mình ăn?"

"Em không lớn lên trên đường phố như anh. Em được dạy phải cư xử đàng hoàng."

"Thật không? Nghệt thở và bịt miệng có được coi là hành vi đàng hoàng không?"

"Ng-nghệt thở? Anh... cái gì... Ôi. Ôi trời... thực... thực sự... Và em hành động như anh từ khi nào vậy!"

Reinhardt vừa mới bắt chước hành động gần đây của Harriet một cách phóng đại, xoay người một cách kịch liệt khiến Harriet càng khó chịu hơn và lại bắt đầu càu nhàu.

Hai người họ có thể tiếp tục khá lâu, tạo ra những tiếng ồn vô nghĩa. Các cuộc trò chuyện của họ, mặc dù thiếu bất kỳ nội dung thực tế nào, nhưng dường như khiến thời gian trôi qua.

Cuối cùng, sau khi đi tới đi lui một lúc, cả hai đều mệt mỏi và bắt đầu ăn món hầm trong im lặng.

"Thật đẹp..." Harriet thì thầm, nhìn chăm chăm vào tuyết rơi bên ngoài.

"Cảm ơn."

"Em không nói về anh... Ha, ha... Em sẽ không mê mẩn điều đó đâu. Em sẽ không mê mẩn đâu, nghe chưa?"

Mặc dù rõ ràng là miễn nhiễm với những lời trêu ghẹo như vậy, Harriet luôn phản ứng lại những lời nhận xét ngẫu nhiên của anh ta.

Đêm của lễ hội.

Nó không náo nhiệt như người ta tưởng.

Cuối cùng, ba người họ chỉ lặng lẽ thưởng thức món bò hầm của mình trong đêm tuyết rơi.

Những khoảnh khắc này là một sự xuất hiện phổ biến. Đó không phải là một ngày đặc biệt.

Tuy nhiên, Ellen biết rằng những khoảnh khắc này sẽ không tồn tại mãi mãi. Sẽ đến một ngày họ không thể dành thời gian cho nhau như thế này.

Và sau đó, họ sẽ hồi tưởng.

Mỗi ngày họ trải qua bên nhau đều có vẻ đặc biệt, hoặc cô nghĩ vậy.

Ellen mơ hồ đoán được.

Có lẽ điều này là đủ.

Như họ đã từng làm cho đến bây giờ, họ sẽ tiếp tục như thế này, mãi mãi.

Tiếp tục theo cách này sẽ là đủ.

Không cần tiến lại gần hay xa hơn, Ellen khám phá ra rằng cô có thể hài lòng.

“Anh khát nước. Đi lấy nước đi.”

“Anh... đang nói chuyện với em ư?”

“Anh sẽ nói chuyện với ai nữa?”

“Đừng ra lệnh cho em!”

“Ồ, thôi nào. Anh đã nấu cho em, ít nhất em có thể lấy một ít nước không?”

“Ughhh, tốt thôi! Em sẽ lấy nước!”

Reinhardt có lẽ là người duy nhất trên thế giới có thể vô lễ với Công chúa Công quốc như vậy. Ellen không thể không thấy phản ứng của Harriet thật đáng yêu.

—Công chúa.

Khi ý nghĩ đó thoáng qua đầu, Ellen nhớ lại một câu hỏi mà cô đã quên mất.

“Nhân tiện, em đã tự hỏi.”

Ellen hơi nghiêng đầu.

“Em đang tò mò về những gì?”

Harriet đang đi lấy nước nhưng dừng lại để tò mò nhìn Ellen khi nghe câu hỏi của cô.

"Làm thế nào mà cha mẹ của Harriet biết Reinhardt?"

"Ah."

"Ah... Cái đó, ừm..."

Phản ứng kỳ lạ của họ khiến Ellen càng nghiêng đầu hơn.

Sau khi nghe toàn bộ câu chuyện từ Reinhardt, Ellen gật đầu.

"Ah... Senpai đó?"

"Vâng."

Ellen đã biết về việc Adriana đột ngột bỏ học nhưng không biết chi tiết.

Tất nhiên, Reinhardt cũng không giải thích tình hình, chỉ đề cập rằng anh ta có công việc ở Công quốc Saint-Owan vì điều đó và đã ghé qua Cung điện Trắng ở Arnauria trên đường trở về, nơi anh ta đã làm quen với họ.

Khi tên của Adriana xuất hiện, nét mặt của Reinhardt hơi tối lại, nhưng Ellen cho rằng đó là do lo lắng.

Harriet nói, như thể thú nhận với Ellen, "Anh ta không lạ sao? Ý tớ là, tớ biết cả hai đều thuộc Royal Class, nhưng vẫn vậy. Anh ta vừa xuất hiện

tại Cung điện của tớ, đập cửa và yêu cầu quyền ưu tiên tiếp cận đến cổng dịch chuyển. Cậu có tin được không?"

"...Phải."

Arnauria không phải là nơi mà người ta có thể ghé thăm một cách tình cờ như nhà của một người bạn, và ngay cả khi đó là nhà của một người bạn, thì việc đến thăm vào giờ đó là một điều bất lịch sự.

Nhưng đó không phải là nhà của một người bạn; đó là một chuyến viếng thăm Cung điện của cả một đất nước.

"Không, không nói với cả hai là anh vắng mặt... Cả hai có vẻ như sẽ cố giết anh nếu anh không xuất hiện..."

Reinhardt nhỏ giọng phản đối.

Hơn nữa, Ellen càng ngạc nhiên hơn khi Đại công tước đã mở cửa cho anh ấy sau khi đột nhập như vậy, và cả gia đình đã chào đón Reinhardt.

Thật tò mò chuyện gì đã xảy ra, nhưng thực tế là vấn đề của Adriana có liên quan khiến Ellen rất ngạc nhiên.

Nghĩ về điều đó, Ellen có một ý tưởng sơ bộ về thời điểm Reinhardt đến thăm Công quốc Saint-Owan.

Mặc dù vậy, anh ấy đã đi xa như vậy chỉ trong một ngày.

Ellen thấy hành động của Reinhardt không thể giải thích được. Với những câu hỏi bị lãng quên đã được giải quyết, ba người họ cố gắng ăn món hầm của họ một lần nữa.

“Ừm... đằng kia...”

Nhưng Harriet phát hiện ra một cái gì đó trong khung cảnh bên ngoài sân thượng và chỉ vào nó.

—Ký túc xá năm nhất ở tầng một.

Và từ sân thượng, khung cảnh bên ngoài còn rõ ràng hơn.

Ở vị trí mà Harriet chỉ, Ellen có thể nhìn thấy một người đã biến mất vào ngày hôm đó.

“...Senpai đó.”

Và tình hình thậm chí còn kỳ lạ hơn.

Người senpai vừa đề cập rằng đã bỏ học đang ở cùng cô ấy.

—Adriana.

Olivia đang cùng Adriana đi bộ về ký túc xá của Royal Class.

Reinhardt ngay lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi và nhìn hai người họ.

Một số cảm xúc kỳ lạ thoáng qua trong mắt Reinhardt, nhưng Ellen không thể biết chúng là gì.

Olivia và Adriana không thể không nhắm mắt khi ba người họ đang quan sát từ sân thượng.

-À, Reinhardt...

—Olivia Lanze.

-Kouhai...

—Adriana.

-Xin lỗi, bây giờ em hơi bận. Nói chuyện sau nhé.

Trước khi Reinhardt có thể nói bất cứ điều gì, Olivia đã nhanh chóng dẫn Adriana về phía lối vào ký túc xá.

Harriet và Ellen nghiêng đầu nhìn họ đi, và Reinhardt ngồi xuống.

Olivia đứng thứ hai trong Giải đấu liên khối và cô ấy thậm chí còn không tham gia Miss Temple.

Và rồi, trong đêm khuya, cô trở lại Temple cùng với Adriana, người đã đột ngột bỏ học.

“...Có chuyện gì đang xảy ra với Olivia à?”

“...Đúng vậy.”

Reinhardt nhấp một ngụm nước.

“...Anh sẽ hỏi cô ấy sau.”

Reinhardt nói vậy và uống thêm một ngụm nước.

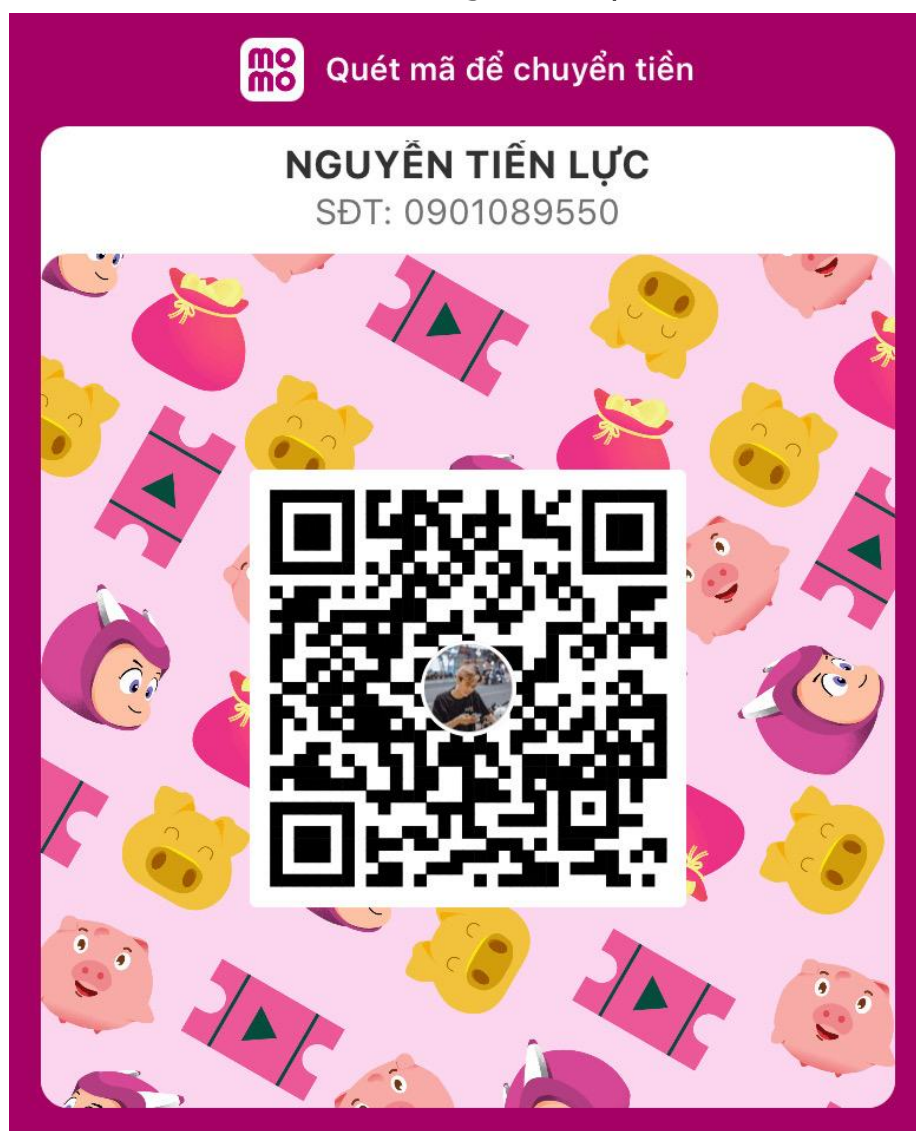
Ellen quan sát Reinhardt.

Anh ấy đã đi đến tận Công quốc Saint-Owan khi nghe tin Adriana bỏ học.

Không đời nào Reinhardt chỉ ngồi đó và đợi nói chuyện sau.

Reinhardt không phải là loại người đó.
Ellen nhìn Reinhardt, người đang lặng lẽ nhìn về
hướng mà Adriana và Olivia đã đi.
Reinhardt biết điều gì đó.
Không cố ý, nhưng Ellen biết Reinhardt quá rõ.
Đương nhiên, Ellen nhận ra điều đó.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra
chương nhé.)*

Thanks For Reading